

ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Άννα Φράνκ

Η Ανελίς «Άνε» Μαρί Φρανκ (Annelies «Anne» Marie Frank) γεννήθηκε στη Φραγκφούρτη στις 12 Ιουνίου του 1929. Ήταν η δεύτερη κόρη του επιχειρηματία Ότο Φρανκ (1889-1980) και της Εντίτ Χολέντερ (1900-1945). Η πρωτότοκη κόρη της οικογένειας ονομαζόταν Μαργκότ (1926-1945) και ήταν τρία χρόνια μεγαλύτερη από την Άννα. Οι Φρανκ δεν ήταν φανατικά προσκολλημένοι στον Ιουδαϊσμό και ζούσαν σε μία μη εβραϊκή γειτονιά της Φραγκφούρτης.

Μετά την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία το 1933, η οικογένεια Φρανκ μετακόμισε στο Άμστερνταμ. Αρχικά, ο Ότο Φρανκ δούλεψε σε μία εταιρεία παραγωγής πηκτίνης και το 1938 ξεκίνησε τη δική του επιχείρηση, ασχολούμενος με το χονδρεμπόριο φρούτων. Όταν οι Γερμανοί κατέλαβαν την Ολλανδία το 1941, η Άννα αναγκάστηκε να μεταγραφεί από το Μοντεσοριανό σχολείο, στο οποίο φοιτούσε, σ' ένα ειδικό σχολείο για Εβραίους.

Αντιμετωπίζοντας την απειλή της εκτόπισης σε στρατόπεδο καταναγκαστικών έργων, ο Ότο Φρανκ και η οικογένειά του αποφάσισαν να κρυφτούν στην αποθήκη της επιχείρησής τους στο Άμστερνταμ (9 Ιουλίου 1942). Έχοντας εξασφαλισμένη τη διατροφή και τη βοήθεια ορισμένων φίλων τους μη Εβραίων, παρέμειναν στο κρησφύγετό τους έως τις 4 Αυγούστου του 1944, οπότε τους ανακάλυψε η Γκεστάπο και τους συνέλαβε. Η οικογένεια Φρανκ οδηγήθηκε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Άουσβιτς, όπου η μητέρα της Άννας, Εντίτ, πέθανε από τις κακουχίες στις 6 Ιανουαρίου του 1945. Η Άννα και η αδελφή της μεταφέρθηκαν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Μπέργκεν-Μπέλσεν και πέθαναν εκεί από τύφο, η μεν Μαργκότ στις 9 Μαρτίου 1945, η δε Άννα τρεις ημέρες αργότερα. Ο Ότο Φρανκ ήταν το μόνο μέλος της οικογένειας που επέζησε. Βρέθηκε ζωντανός στο Άουσβιτς και απελευθερώθηκε από τον Κόκκινο Στρατό.

Μετά τη σύλληψη των Φρανκ στο Άμστερνταμ, φίλοι της οικογένειας ερεύνησαν το κρησφύγετο και παρέδωσαν στον Ότο Φρανκ διάφορα έγγραφα, μεταξύ των οποίων και το ημερολόγιο της Άννας, που

ήταν γραμμένο στα ολλανδικά. Ο πατέρας της το εξέδωσε το 1947 με τον τίτλο Het Achterhuis (Το πίσω σπίτι) ή όπως είναι γνωστό στη χώρα μας Το ημερολόγιο της Άννας Φρανκ.

Μπουμπουλίνα Λασκαρίνα

Κόρη του Υδραίου πλοιάρχου Σταυριανού Πινότση και της επίσης υδραίας Σκεύως Κοκκίνη, που καταγόταν από εφοπλιστική οικογένεια, γεννήθηκε στις 11 Μαΐου 1771 στις φυλακές της Κωνσταντινούπολης, όπου ο πατέρας της εκρατείτο για συμμετοχή στα Ορλοφικά. Στα 17 της παντρεύτηκε τον Σπετσιώτη πλοίαρχο Δημήτριο Γιάννουζα, από τον οποίο ονομάζεται και Δημητράκινα. Το 1797, ο σύζυγός της σκοτώθηκε σε συμπλοκή με αλγερινούς πειρατές και η Λασκαρίνα σε ηλικία 26 ετών μένει χήρα με τρία παιδιά, τον Ιωάννη, τον Γεώργιο και την Μαρία. Το 1801 παντρεύτηκε σε δεύτερο γάμο τον Σπετσιώτη караβοκύρη Δημήτριο Μπούμπουλη και έγινε έκτοτε γνωστή ως Μπουμπουλίνα (η γυναίκα του Μπούμπουλη). Και ο δεύτερος σύζυγός της σκοτώθηκε σε σύγκρουση με αλγερινούς πειρατές το 1811, μεταξύ Μάλτας και Ισπανίας. Μαζί του απέκτησε τρία παιδιά, την Ελένη, την Σκεύω και τον Νικόλαο.

Με την περιουσία του συζύγου της, που ξεπερνούσε τα 300.000 τάλληρα, η Μπουμπουλίνα ασχολήθηκε με τα ναυτιλιακά κι έγινε μέτοχος σε διάφορα σπετσιώτικα πλοία. Όμως, το 1816 οι Οθωμανοί επεχείρησαν να κατάσχουν την περιουσία της, επειδή τα πλοία του συζύγου της μετείχαν υπό ρωσική σημαία στον Ρωσοτουρκικό Πόλεμο του 1806. Με τη μεσολάβηση του ρώσου πρεσβευτή στην Κωνσταντινούπολη Στρογκάνωφ και της μητέρας του Σουλτάνου Βαλιντέ κατόρθωσε να διασώσει την περιουσία της. Στην Κωνσταντινούπολη φαίνεται ότι μύηθηκε στη Φιλική Εταιρεία το 1819, αλλά το γεγονός αμφισβητείται, καθώς είναι γνωστό ότι η οργάνωση δεν έκανε ποτέ μέλη της, γυναίκες. Μόλις η Μπουμπουλίνα επέστρεψε στις Σπέτσες διέταξε τη ναυπήγηση του πλοίου «Αγαμέμνων», για το οποίο δαπάνησε 25.000 δίστηλα. Με μήκος 48 πήχεις (περίπου 34 μέτρα) και εξοπλισμένο με 18 κανόνια, ο «Αγαμέμνων» κατελκύστηκε το 1820 και ήταν το μεγαλύτερο πλοίο που έλαβε μέρος στην Επανάσταση.

Ξόδευε την περιουσία της, όχι μόνο για τη διατήρηση των πλοίων της, αλλά και για τα στρατεύματα στην ξηρά. Συμμετείχε με το πλοίο της «Αγαμέμνων» στον αποκλεισμό του Ναυπλίου και ανεφοδίασε με δικές της δαπάνες τους υπερασπιστές του Άργους. Σε μια έφοδο των Τούρκων υπό τον Κεχαγιάμπεη σκοτώθηκε ο γιος της Ιωάννης Γιάννουζας. Στη συνέχεια έλαβε μέρος στον αποκλεισμό της Μονεμβασίας, στην πολιορκία και την άλωση του Ναυπλίου και της Τριπόλεως, στην οποία εισήλθε πάνω σε λευκό ίππο και έσωσε τα χαρέμια του Χουρσίτ Πασά από τη μήνη των πολιορκητών. Μετά την άλωση του Ναυπλίου, το Νοέμβριο του 1822, η Μπουμπουλίνα εγκαταστάθηκε στην πόλη (έδρα της

προσωρινής κυβέρνησης), όπου έζησε έως τα μέσα του 1824. Εκδιώχθηκε από το Ναύπλιο κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, όταν πήρε το μέρος του φυλακισμένου Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, με τον οποίο είχε συγγενέψει, από το γάμο της κόρης της Ελένης με τον γιο του Πάνο. Οι κυβερνητικοί σκότωσαν τον γαμπρό της και από την ίδια αφαίρεσαν το κομμάτι γης που της είχαν δώσει για τις υπηρεσίες της στον Αγώνα.

Λίνα Τσαλδάρη

Ελληνίδα πολιτικός, με σημαντικό κοινωνικό έργο. Αγωνίστηκε για τα δικαιώματα της γυναίκας και υπήρξε η πρώτη Ελληνίδα που ανέλαβε υπουργικό αξίωμα. Η Λίνα Τσαλδάρη γεννήθηκε στην Αθήνα το 1887 και ήταν κόρη του διαπρεπούς βυζαντινολόγου και μετέπειτα πρωθυπουργού Σπυρίδωνος Λάμπρου, του οποίου υπήρξε βοηθός και συνεργάτης.

Κατά τους Βαλκανικούς Πολέμους και σε όσους πολέμους ακολούθησαν υπηρέτησε ως εθελόντρια αδελφή του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού. Κατά τη διάρκεια του Εθνικού Διχασμού γνώρισε στην Ύδρα τον εκεί εκτοπισμένο πολιτικό και μετέπειτα πρωθυπουργό Παναγή Τσαλδάρη – 19 χρόνια μεγαλύτερό της – τον οποίο παντρεύτηκε στις 10 Ιουλίου 1919 στην Κηφισιά. Το ζευγάρι δεν απέκτησε παιδιά.

Μετά το θάνατο του συζύγου της ανέπτυξε έντονη κοινωνική δράση. Κατά την περίοδο του Εμφυλίου Πολέμου ήταν «Εντεταλμένη Κυρία» του εράνου «Πρόνοια Βορείων Επαρχιών της Ελλάδος», που διεξάγετο υπό την αιγίδα της βασίλισσας Φρειδερίκης. Με τα έσοδα του «Εράνου της Βασίλισσας», όπως ήταν γνωστός, δημιουργήθηκαν οι «Παιδοπόλεις», όπου στεγάστηκαν τα ορφανά του Εμφυλίου Πολέμου.

Το 1952 εκπροσώπησε την Ελλάδα στην Επιτροπή του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) για τη γυναίκα της, που πίεζε προς την κατεύθυνση της ισότητας των δύο φύλων, ενώ το 1955 και το 1958 ήταν μέλος της ελληνικής αντιπροσωπείας στον ΟΗΕ. Στις βουλευτικές εκλογές της 19ης Φεβρουαρίου 1956, τις πρώτες που ψήφισε ο γυναικείος πληθυσμός της χώρας, ήταν υποψήφια με την ΕΡΕ και εξελέγη βουλευτής Αθηνών, ενώ επανεξελέγη στις βουλευτικές εκλογές της 11ης Μαΐου 1958.

Στις 29 Φεβρουαρίου 1956 ορκίστηκε υπουργός Κοινωνικής Προνοίας στην κυβέρνηση του Κωνσταντίνου Καραμανλή κι έγινε έτσι η πρώτη ελληνίδα, που ανέλαβε υπουργικό χαρτοφυλάκιο. Παρέμεινε στη θέση της μέχρι τις 5 Μαρτίου 1958 και ανέπτυξε σημαντική δραστηριότητα, τόσο για τη

βελτίωση της κοινωνικής μέριμνας, όσο και για την αναβάθμιση του ρόλου της γυναίκας στην ελληνική κοινωνία. Το 1967 εξέδωσε το βιβλίο «Εθνικά, κοινωνικά, πολιτικά προσπάθειαι». Η Λίνα Τσαλδάρη πέθανε στην Αθήνα στις 17 Οκτωβρίου 1981, σε ηλικία 94 ετών.

Κική Δημουλά

Η Κική Δημουλά ήταν διακεκριμένη και πολυβραβευμένη ποιήτρια της δεύτερης μεταπολεμικής γενιάς, με μεγάλη απήχηση στο αναγνωστικό κοινό. Η Βασιλική Ράδου, όπως ήταν το πατρικό της όνομα, γεννήθηκε στην Αθήνα στις 6 Ιουνίου του 1931, με καταγωγή από την Καλαμάτα. Μετά τις εγκύκλιες σπουδές της, προσελήφθη ως υπάλληλος στην Τράπεζα της Ελλάδος, στην οποία εργάστηκε επί 25 χρόνια, έως το 1974, οπότε και συνταξιοδοτήθηκε. Για μία οκταετία εργάστηκε αποσπασμένη στη σύνταξη του περιοδικού «Κύκλος», που εξέδιδε η τράπεζα, με λογοτεχνικό και οικονομικό περιεχόμενο, στο οποίο δημοσιεύονταν κείμενά της. Το 1954 παντρεύτηκε τον ποιητή Άθω Δημουλά (1921-1986), ο οποίος εργαζόταν ως πολιτικός μηχανικός στους Ελληνικούς Σιδηροδρόμους. Το ζευγάρι απέκτησε δύο παιδιά, τον Δημήτρη (1956) και την Έλση (1957). Η Κική Δημουλά πρωτοεμφανίστηκε στα γράμματα το 1952 με την ποιητική συλλογή «Ποιήματα», την οποία αποκήρυξε μετά από λίγο και την απέσυρε από την κυκλοφορία.

Από τότε εξέδωσε τις ποιητικές συλλογές:

- Έρεβος (1956)
- Ερήμην (1958)
- Επί τα ίχνη (1963)
- Το λίγο του κόσμου (1971)
- Το τελευταίο σώμα μου (1981)
- Χαίρε ποτέ (1988)
- Η εφηβεία της λήθης (1994)
- Ενός λεπτού μαζί (1998)
- Ποιήματα (συγκεντρωτική έκδοση 1998)
- Ήχος απομακρύνσεων (2001)

- Χλόη Θερμοκηπίου (2005)
- Συνάντηση (Ανθολογία με εβδομήντα τρία ζωγραφικά έργα του Γιάννη Ψυχοπαίδη, 2007)
- Μεταφερθήκαμε παραπλεύρως (2007)
- Τα εύρετρα (2010)

Το 1972 τιμήθηκε με το Β' Κρατικό Βραβείο Ποίησης για τη συλλογή «Το λίγο του κόσμου», το 1989 με το Κρατικό Βραβείο Ποίησης για τη συλλογή «Χαίρε Ποτέ», το 1996 με το Βραβείο Ουράνη της Ακαδημίας Αθηνών για τη συλλογή «Η εφηβεία της λήθης» και το 2001 με το Αριστείο των Γραμμάτων της Ακαδημίας Αθηνών, για το σύνολο του έργου της. Τον ίδιο χρόνο της απονεμήθηκε ο Χρυσός Σταυρός του Τάγματος της Τιμής από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, Κωνσταντίνο Στεφανόπουλο. Το

2002 εξελέγη τακτικό μέλος της Ακαδημίας Αθηνών, μόλις η τρίτη γυναίκα που έτυχε αυτής της τιμής, από το ανώτατο πνευματικό ίδρυμα της Ελλάδας. Οι βραβεύσεις για την Κική Δημουλά συνεχίστηκαν το 2009 με το Ευρωπαϊκό Βραβείο Λογοτεχνίας για το σύνολο του έργου της και το 2010 με το Μεγάλο Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας, επίσης, για το σύνολο του έργου της. Ποιήματά της έχουν μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες του κόσμου (Αγγλικά Γαλλικά, Ισπανικά, Ιταλικά, Πολωνικά, Βουλγαρικά, Γερμανικά, Σουηδικά κ.ά.).

Αγκάθα Κρίστι

Η Αγκάθα Κρίστι (Agatha Christie) είναι η πιο διάσημη συγγραφέας έργων μυστηρίου. Άρχισε να γράφει με την ενθάρρυνση της αδερφής της και στο πρώτο της βιβλίο, που κυκλοφόρησε το 1920 υπό τον τίτλο « Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάυλς», παρουσίασε για πρώτη φορά τον θρυλικό ντεντέκτιβ Ηρακλή Πουαρό, έναν χαρακτήρα που εμφανίστηκε σε περισσότερα από 25 ακόμα μυθιστορήματα της. Το δεύτερο βιβλίο της « Η Δολοφονία του Ρότζερ Ακρόντ» -1926, βρέθηκε στην κορυφή του πίνακα των πωλήσεων. Παρά την μεγάλη επιτυχία της, μετά τον θάνατό της μητέρας της και του συζύγου της, η Αγκάθα Κρίστι εισήλθε σε μία περίοδο συναισθηματικής αναταραχής. Το 1930 παντρεύτηκε έναν αρχαιολόγο, ο οποίος την συνόδευε στις αποστολές της στην Μέση Ανατολή όπου εκεί εξελίχθηκαν πολλά από τα μυθιστορήματά της. Εκεί δημιούργησε την Μις Μαρπλ, μία από τις πιο αγαπημένες της

ηρωίδες. Συνολικά, έγραψε 80 μυθιστορήματα, 30 συλλογές διηγημάτων και 15 θεατρικά έργα, καθώς και 6 αισθηματικά ρομάντζα. Πέθανε στις 12 Ιανουαρίου του 1976.

Μαρία Πολυδούρη

Η Μαρία Πολυδούρη είναι ποιήτρια της νεορομαντικής σχολής. Καταγόταν από την Καλαμάτα όπου και ολοκλήρωσε τις γυμνασιακές σπουδές της. Σε ηλικία 14 ετών, έγραψε το πεζοτράγουδο «Ο πόνος της μάνας». Σε ηλικία 16 ετών, διορίζεται στη Νομαρχία Μεσσηνίας, κατόπιν διαγωνισμού και παράλληλα εκδηλώνει ζωηρό ενδιαφέρον για το γυναικείο ζήτημα. Το 1920, χάνει τον πατέρα και τη μητέρα της. Το 1921 μετατίθεται στη Νομαρχία Αθηνών και παράλληλα εγγράφεται στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Εκεί θα γνωρίσει τον Κώστα Καρυωτάκη και μεταξύ τους θα αναπτυχθεί ένα

σφοδρός έρωτας, που παρόλο την μικρή του διάρκεια, θα παίξει καθοριστικό ρόλο στην ζωή και στο έργο της. Η πρώτη τους συνάντηση έγινε τον Ιανουάριο του 1922. Το καλοκαίρι του 1922 ο Καρυωτάκης μαθαίνει ότι έχει προσβληθεί από σύφιλη και ζητά από την Πολυδούρη να χωρίσουν. Εκείνη του προτείνει να παντρευτούν αλλά ο Καρυωτάκης είναι πολύ περήφανος για να δεχτεί την θυσία της. Η Πολυδούρη πάλι αμφιβάλλει για την αρρώστια του και έτσι οι δύο νέοι απομακρύνονται. Στη διάρκεια του 1924 μπαίνει στη ζωή της ο δικηγόρος Αριστοτέλης Γεωργίου, τον οποίο και αρραβωνιάζεται. Το καλοκαίρι του 1926 διαλύει τον αρραβώνα της και φεύγει στο Παρίσι. Σπουδάζει ραπτική, αλλά δεν κατορθώνει να εργαστεί, επειδή προσβάλλεται από φυματίωση. Η φυματίωση τελικά θα την καταβάλλει και η Μαρία Πολυδούρη θα αφήσει την τελευταία της πνοή στην Κλινική Χριστομάνου τα ξημερώματα της 29ης Απριλίου 1930.

Μάργκαρετ Θάτσερ

Η Μάργκαρετ Θάτσερ ήταν η πρώτη γυναίκα πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας και η πιο διάσημη Βρετανίδα πολιτικός του 20^{ου} αιώνα. Γεννήθηκε στις 13 Οκτωβρίου 1925, πάνω από το μπακάλικο του πατέρα της στην κεντρική Αγγλία. Σπούδασε Χημεία με υποτροφία στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης και εργάστηκε ως χημικός για τέσσερα χρόνια. Αργότερα σπούδασε και νομικά με ειδίκευση στο φορολογικό δίκαιο. Παντρεύτηκε τον Ντενίς Θάτσερ με τον οποίο απέκτησε δύο παιδιά. Ο σύζυγός της υποστήριξε εξ αρχής τις πολιτικές της φιλοδοξίες. Στις εκλογές του 1950 και του 1951 ήταν υποψήφια με το Συντηρητικό Κόμμα. Το 1960, εκφώνησε τον πρώτο της λόγο στην Βουλή των Κοινοτήτων και μία τοπική εφημερίδα κυκλοφόρησε με τίτλο « Ένα αστέρι γεννιέται ». Το 1973 διετέλεσε υπουργός

Παιδείας και το 1975 εξελέγη αρχηγός του Συντηρητικού Κόμματος. Στις 3 Μαρτίου 1979, εξελέγη πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας με ποσοστό σχεδόν 45% και παρέμεινε στο τιμόνι της χώρας ως το 1990. Στις 22 Νοεμβρίου 1990, έπεσε θύμα εσωκομματικού πραξικοπήματος και αναγκάστηκε να παραιτηθεί. Η Μάργκαρετ Θάτσερ πέθανε στις 8 Απριλίου 2013 στο Λονδίνο, σε ηλικία 87 ετών.

Κατίνα Παξινού

Η Κατίνα Παξινού υπήρξε η πρώτη Ελληνίδα ηθοποιός που κατάφερε να σταθεί στο Χόλυγουντ. Η Αικατερίνη Κωνσταντοπούλου, γεννήθηκε στις 17 Δεκεμβρίου 1900 στον Πειραιά. Σπούδασε μουσική και κλασικό τραγούδι στο Ωδείο της Γενεύης, καθώς και σε ανάλογες σχολές του Βερολίνου και της Βιέννης. Πρωτοεμφανίστηκε στη

Σκηνή του Δημοτικού Θεάτρου Πειραιά το 1920. Παντρεύτηκε τον βιομήχανο Γιάννη Παξινό, με τον οποίο απέκτησε δύο κόρες. Οι προσπάθειές της για καριέρα στον χώρο του λυρικού θεάτρου δεν θα ευοδωθούν και έτσι το 1929 εμφανίζεται για πρώτη φορά στο θέατρο πρόζας ως μέλος του θιάσου της Μαρίκας Κοτοπούλη. Εκεί γνωρίζει τον Αλέξη Μινωτή, τον ερωτεύεται και τον παντρεύεται, έχοντας χωρίσει με τον Παξινό, του οποίου θα κρατήσει το επίθετο για το υπόλοιπο της καλλιτεχνικής της πορείας. Από το 1932 έως το 1940, εμφανίζεται στο Εθνικό Θέατρο, όπου ερμηνεύει ρόλους που την καταξιώνουν ως κορυφαία ηθοποιό της ελληνικής σκηνής. Την περίοδο του πολέμου εγκαθίσταται στις ΗΠΑ, όπου εμφανίζεται στο Μπρόντγουεϊ και ερμηνεύει σπουδαίους ρόλους στον κινηματογράφο, με τους οποίους κερδίζει τη διεθνή αναγνώριση. Το 1950 επιστρέφει στην Ελλάδα και εμφανίζεται πάλι μαζί με τον Αλέξη Μινωτή στη σκηνή του Εθνικού Θεάτρου, με το οποίο περιοδεύει στις ΗΠΑ και την Ευρώπη. Στις κινηματογραφικές επιλογές της υπήρξε εκλεκτική, εξ ου και οι μόλις 11 ταινίες της. Για την ερμηνεία της τιμήθηκε το 1944 με το Όσκαρ Β' Γυναικείου Ρόλου, ενώ το 1949 τιμήθηκε με το Βραβείο Κοκτό. Παρασημοφορήθηκε με τον Χρυσό Ανώτερο Ταξιάρχη Γεωργίου Α' και με τον Ανώτερο Ταξιάρχη της Δυτικής Γερμανίας. Η Κατίνα Παξινού πέθανε στις 22 Φεβρουαρίου 1973 στην Αθήνα.

Μαρί Κιουρί (Marie Curie)

Η Μαρία Σαλώμη Σκουοντόφσκα-Κιουρί ήταν Πολωνή φυσικός και χημικός, και υπήρξε η πρώτη γυναίκα που έγινε καθηγήτρια στο πανεπιστήμιο της Σορβόνης, ενώ τιμήθηκε δυο φορές με το Βραβείο Νόμπελ στην Φυσική (1903) και στην Χημεία (1911). Γεννήθηκε το 1867 στην Βαρσοβία. Ο πατέρας της ήταν καθηγητής Μαθηματικών και Φυσικής ενώ η μητέρα της, παρόλο την αριστοκρατική της καταγωγή, ήταν καθηγήτρια. Από μικρή ξεχώριζε στο σχολείο για τις ικανότητές της, κυρίως στην Φυσική και στα Μαθηματικά. Η δυστυχία όμως δεν άργησε να χτυπήσει την πόρτα στην οικογένειά της. Η αδερφή της Σοφία πέθανε από τύφο, ενώ το 1878 η μητέρα της απεβίωσε. Παρ' όλες τις κακουχίες, συνέχισε τις σπουδές της σε κρατικό γυμνάσιο και αποφοίτησε με επιτυχία. Εκείνη την εποχή όμως δεν επιτρεπόταν η φοίτηση γυναικών στα πολωνικά πανεπιστήμια, με αποτέλεσμα να πρέπει να μετακομίσει στο εξωτερικό. Όμως η φτώχεια της οικογένειάς την ανάγκασε να ζητήσει εργασία ως δασκάλα σε πλούσιες οικογένειες, ενώ ταυτόχρονα παρακολουθούσε παράνομα μαθήματα. Το 1891, μετακόμισε

στο σπίτι της μεγαλύτερης αδερφής της, στο Παρίσι για να παρακολουθήσει μαθήματα στην σχολή Θετικών επιστημών του πανεπιστημίου της Σορβόνης. Τελικά αποφοίτησε από ο πανεπιστήμιο με πτυχία Μαθηματικών, Φυσικής, Χημείας. Η γνωριμία της με τον Πιερ Κιουρί έγινε τον Φεβρουάριο του 1894. Ο Πιερ Κιουρί είχε σπουδάσει Φυσική στη Σορβόνη και ήταν μερικά χρόνια μεγαλύτερος της. Στην αρχή της γνωριμίας τους αναπτύχθηκε αμοιβαίος αλληλοσεβασμός που εξελίχθηκε σε βαθύτερο αίσθημα. Τον Μάιο του 1894 ο Πιερ έκανε πρόταση γάμου στη Μαρία Σκουοντόφσκα, αλλά εκείνη απάντησε αρνητικά. Τελικά, μετά από ένα χρόνο, η Μαρία αποδέχθηκε την πρόταση του Πιερ και παντρεύτηκαν με πολιτικό γάμο στο δημαρχείο του Παρισιού. Απέκτησαν δύο κόρες, την Ειρήνη και την Εύα. Μετά τον γάμο της με τον Πιερ Κιουρί, η Μαρία συνέχισε τις επιστημονικές έρευνές της. Σε συνεργασία με τον σύζυγό της, ανακάλυψε το ράδιο και μελέτησε τα φαινόμενα της ραδιενέργειας. Το 1910 δημοσίευσε το θεμελιώδες έργο της «Μελέτη επί της ραδιενέργειας», ενώ τον επόμενο χρόνο κατάφερε να απομονώσει το μεταλλικό ράδιο. Σημαντική είναι η προσφορά της στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, στη διάρκεια του οποίου εφοδίασε με δικά της έξοδα πολλά πολεμικά νοσοκομεία με συσκευές ακτινών Χ. Το 1912 η Μαρία Κιουρί χειρουργήθηκε στα νεφρά. Από το 1933 η υγεία της είχε κλονιστεί σημαντικά λόγω της έκθεσής της στη ραδιενέργεια (έπασχε από λευχαιμία). Έτσι, στις 4 Ιουλίου του 1934 απεβίωσε.

Γιώργος Μωράτης: Μπουμπουλίνα Λασκαρίνα-Αννα Φράνκ-Λίνα Τσαλδάρη-Κική Δημουλά

Εύη Βαϊοπούλου: Μαρί Κιουρί - Κατίνα Παξινοπού-Μάργκαρετ Θάτσερ- Μαρία Πολυδούρη-

Αγκάθα Κρίστι